

F. L. VĚK.

Obraz z dob našeho národního probuzení.

NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

u oni! To jsou ti Fran-
cou. "I s bílou kokardou na
klobouku je generál Bouillé."
"A ty? Hý?" volal jakýsi
hlas dyotivě.
"Vévoda Polignac."
"Kde? kde?" zkríklo kolik hr-
del najednou. Ale kočár zajížděl,
a vévoda byl ten tam i s generá-
lem. Naž nově vzrušení. Jméno
švédského hraběte, který před
čtyřicet lety, ani ne, vyvezl za ko-
dého jsa přestrojen Ludvíka XVI.
a Marii Antoinettu z Paříže, po-
bořila zvedávce více nežli ti
Francouzové.
"Fersen! Fersen!"
"Kde je?" volali na všech str-
nách, nejvíce ženské.
"Je mladý, a krásný! Králov-
nu vyvezl! Tu je!"
"Vivat!" zkríklo kdosi a jiní
křičeli po něm.
Věkovi a Heldovi se mladý Švéd
jen mihl. Čekali ještě chvíli, po-
něvadž se nemohli skoro ani
hnout. Ale pak, jakmile se jen po-
někud uvolnilo, drali se ven, do
domu české expedice.

XXVI.
Na "trajbále."

Španělský sál na Pražském hra-
dě zářil i záplavou světla, proudil
eho ze dvou tisíc i více svíce na
padesáti zlacených, bohatě vyře-
zovaných lustrech, i nádherou ple-
sově společností. Pestrá, zářivá,
šumná směs hostů, dvorských,
šlechtických, vojenských, měšťan-
ských, i kněžských proudila o-
hromnou prostorem nádherného
sálu. Pohnutí její obraz obrazil se
ve vysokých, zrcadlových oknech
na stěně, jež sál klamně ještě pro-
hlubovala a přečetnou společností
rozmnožovala, jakož na leštěných
parketách mňhaly se jako u vodě
odlesky bělostných, růžových, ze-
lených rob i stíny nožek a noh, v
atlasových střívkách, ve střívká-
cích s přezkami, i v důstojnických
botách.

Byl dvorský ples, přísná však
dvorská etiketa dnes nevládla. Z
vůle nového panovníka. Nebylo
ani určitého předpisu týkajícího
se obleku. Zlatolesklé uniformy
gardových i jiných důstojníků
třpytily se a odrážely živými bar-
vami od kněžských sutan i tma-
vých fraků a kabátů občanských.
Nádherné toalety dvorních dam a
šlechticů skvěly se drahými lát-
kami, bohatou výzdobou i drahým
kamením vedle prostých šatů mě-
šťanských paní a dívek. Ani v
tanci nebylo přesného odlišování
a oddělování. Vše kupilo se, pro-
cházeo, proudilo i tančilo za zvuků
lahodných, vášnivě hudby volně
bez ohledu na stavy a hodno-
sti, často pomělně, vespoek, a
sám panovník v uniformě prochá-
zeje volně skupinami, ustoupil,
kde bylo třeba, tančícím, aby mě-
li dosti místa. Nemenší ruch pa-
noval v přilehlé místnosti také
skvěle osvětlené u hojných, bohatých
buffetů. Zde šum bavich se a
občerstvujících pronikal nad
zvuky hudby zaléhající sem tlume-
ným ohlasem ze sálu.

Opodál jednoho z buffetů po-
blíže dveří vedoucích do sálu stál
V. Tam v tmavomodrém fraku
širokých šosů, lehko opřený o
zeď. Jeho zardělá tvář byla váž-
ného výrazu. Hleděl před se, ja-
koby pozoroval kolem přeházející
cí nebo se kupel: ale hrubě jich
neviděl. Byl zamýšlen. Pojedn-
nou, když rázem doznělo vedle li-
chotný menuet, hnul sebou a u-
přel zraky k dveřím; proud ze
sálu k buffetům té chvíle nápad-
ně mohl. Tam všechny be-
dlivě přehlížel, jakoby někoho že-
kal. Vedle něho v pozadí zaú-
stělo; před ním stála mladá,
nalícená dáma v šatech nápadně
vystrčených, v pudrovém šle-
sá, zardělá ještě od tance, oš
lajících roskoň. Švakrová, Bet-
tina. Vedla se s nějakým důstoj-
níkem, poručíkem od pěchoty. Za
ními hned krácel také mladý š-
vakr. Tam znal statného, mladá-
ho pána mužně silněho tváře, byl
od divadla, zpívák Mielci, jeho a
zvláště Bettina dobrý známý.
Vedl se s mladou, silnou dámou

bohatého obleku,
"Paula tu není?" otázala se
Bettina chvatně po německu.
"Nepřišla ještě od tance," od-
větil Thom zachmuřeně.
"Škoda, hledáme ji. Potřebu-
jeme ještě pár do kolony."
"Vy nebudete tancovat, pane z
Thamů?" zeptal se Mielci, po-
stoupiv až k herci. Bettina se té
otázce zasmála a hned pobížela
do sálu, aby v čas našli pár. Ale
pojednou si vzpomenuvši, obráti-
la se k švakrovi.
"Viděl-li jste pána z Věku,"
otázala se úsměšně. "Je tu, a ne
sám. S dámou," a zasmála se.
"S takovou husičkou venkov-
skou."
Obrátila se a šustěla dál a ne-
viděla nevlídného pohledu svého
švakra, jenž na to její oznámení
si s pohrdáním pomysll:
"A co ty jsi? Šťastný Věk, že
se vám nechýtil!"

Obrátil se k buffetu, požádal o
sklenici vína. Vypil ji velmi ry-
chle, pak šel dál od sálu. Viděl,
že by marně čekal. Paula zůsta-
la na třetí taneč, ačkoli sblížila,
že po tomto přijde. Seděla tu
prve s ním, až přišel pro ni jeden
z herců Mihulovy společnosti, kde
byla pro menší úlohy angažována.
Nechtěl ji tam pustit; vzpíral se
tomu, aby jeho žena se na jevišti
ukazovala. Paula však plakala a
vyčítala, co že teď v Praze má,
že je jako ve vězení, on že je v
divadle nebo že si jde mezi vla-
stence. A ona, aby doma seděla,
sama, sama, a trudila se v mlá-
dém věku. Má-li jí rád, ať jí ta-
ké něco popíše, když o ni pro ty
vlastence nebdá. Bettina pomá-
hala, že je Paula z nich, že má ta-
ké divadelní krev, a paní Butte-
nová, ta se zvláště deery ujíma-
la, že má talent, neobyčejný, to
že nebožtík tatínek vždycky říka-
val, a ten groš gáže že bude také
dobrý, že alespoň trochu nahra-
dí, co jim ušlo, když z umíněnosti
Thamovy nešli do Vídně, jak Lot-
ty psala.

Tham stanul u druhého buffe-
tu. Sál opět po sklenici vína.
Upil a drže sklenici hleděl za-
smušlým zrakem do směsice, do
veselého proudění. Kolem se o-
zývaly zvonivý smích, veselé hla-
sy, žerty... Thom nebdal. Mys-
lil na Bettinu, jak se usklíbila,
když se Mielci zmínil o tanci, a
zase na divadlo, na ten svůj ráj
i na své peklo, to že pro Paula
není. Pro ně již z domu ráda cho-
dila, pro ně již jí už na tom tak
nezáleží, zůstane-li on, Thom, da-
ma, nebo jde-li pryč. Zůstal teď
schválně několikrát, nešel mezi
přátele... A neviděl na ženu, že
by jí to zvláště těšilo. A sama již
společností vyhledává. Sem, na
bál také musila. Nabízel jí, že
zůstanou doma, že stráví spolu
pěkně večer. Ale když Bettina o-
patřila listky, řas ví, skrze koho,
byla Paula jako utřena. Nedala
se udržet, že co byla němá, nikam
nepřišla, ať jí tedy nebrání. Na
to se teď často odvolává. Povolil
svate jednat. Mluve s ním,
když je Němec! No, až dilectissi-
mus dominus collega zví, že přijde
král do naší královské české spo-
lečnosti učených a co tam bude!
Divý je se, co? Už je to tak jisté.
Pan prezident (hrabě Prokop La-
žanský, nejvyšší zemský sudí a
prezident král. českých desk zem-
ských) to již vyjednal, a již se
chystá uvítání dvora, a také o-
čem kdo bude řečovat. Náš
abbé (Dobrovský) — je tady? —
Neviděl ho!"

"Viděl jsem ho prve, stál s hra-
bětem Sternberkem, Joachymem,
a s jinými kavalerii —"
"Tam je jeho místo, tam nám
poslouží; a svou účeností. Je ště-
stí, že teď už zůstane v Praze. On
měni urazené, oni do expedice, a
lidi, a já — no, na katedru, kaž-
dý dělá, co může, každý poctivý
našinec má pro nás kousek utr-
hnutí, kde to jde a kde má, a
kousek nebo suhoru zláhat."
"Rádli se, dučissime, smilnit o
panu Dobrovském, že ten v spo-
lečnosti učencůh —"
"A tak, ten bude v naší spo-
lečnosti před králem mluvit o věno-

stí slovanckých národů. Slovan-
ckých, rozumějí? Ale," a temně
jiskrné oči profesorovy zamrka-
ly a hlas tlumeněji zazněl:
"A ještě jim svěřím, vlastene, o-
č se také jedná." Vydra se ke
Krameriovi nachýlil; "oni se tam
také dostanou," a nebdaje úzusu
Krameriova, pokračoval: "Ale
lištně. Pan Dobrovský podá
králi všechny spisy v jazyku če-
ském sepsané a teď při korunova-
ci vydané, a — a — slyšejší, ve-
řejně poprosí J. Milost, aby práva
naší řeči byla uznána, a že je svr-
čovaná potřeba, aby byla stolice
české řeči při našem vysokém u-
čení. Ta až bude! To bude ouči-
nek, dá Pánbůh!"
Nebdaje Krameriova překvape-
ní čile pokračoval:
"Jen se hlásit, máme k tomu
právo. Sice by také předevčírem
nedopustili českou řeč, když pur-
krabí po českou krále uvítal. A
jak to prý pěkně dopadlo! Po-
vidal mně probošt Herites, jak
všechno panstvo poslouchalo. Bo-
dejť ten selský, sprostý jazyk, a
najednou —"
"Však jsme všichni plesali a
plesáme, pane profesore."
V tom se mihl kolem nich Šedí-
vý. Kramerius ho postřehnuv
hleděl za ním. Než přítel literát
jakoby neviděl. Vyhýbal se. Ale
již narazil na známého. Věk ho
zastavil, a věda, proč tak Šedivý
o paletu stál, zeptal se ho nyní,
viděl-li již slečnu Maternovu, mlu-
vil-li a ní.
"Hledám ji."
Šli spolu několik kroků vyhý-
bajíc se tančícím, jichž tu v o-
hromném sále byl veliký počet.
Ale již se tance koněli. Hudba
dohrála, tanečníci odváděli taneč-
nice na místa. Šedivý se náhle za-
stavil.
"Tahle!" zvolal pohnutě, tlu-
meným hlasem a zadržal se před
na levo, kde poblíže u okna use-
dla na pohovku mladá dáma. Na-
pudrováný tanečník v hedvábných
punčochách se před ní uklánil,
pak na kvap odcházel. —
Věk osaměl. Viděl Šedivého, an
rychle pokročil k oně mladé slič-
né dámě, jak se jí poklonil. —
Rovnála si právě nějakou stuhu
na šádrech. S úžasem vznesla k
němu oči, Šedivý všechny pohnut,
div že se mu netřásl hlas, pozdra-
vil mladou Maternovu. Usmála
se, pak se ozvala po německu:
"Už můžete německy, už umím
a dobře. A raději mluvím něme-
cky."
Šedivého to zmátlo. Toho se
nenadál. Mysll, že žertuje. I ze-
ptal se, zase po českou, dostala-li
jeho psaní.
"Ohlížejí se po vás, pane. Do-
stala," dodala kvapně.
"A mohla jste na ně odpově-
dět?" ptal se už po německu.
"Proč bych nemohla?"
"A vy jste mně neodpovědě-
la!" Viděla výčitku i zármutek
v jeho očích, než pokrčila jen ra-
meny a snadno odvítala:
"Časy se změnily, ale, přece,
ano — tuhle byste byl dostal psaní,
od mladého Lidla, znáte ho a-
sí, když jste mi poslal tu českou
knížku — tu — jak pak se jme-
novala, co jste složil."
"Maran a Onyra."
"Ta, ta, to se tolik smál, té fe-

Kramerius, po celý večer tak
veselý, rozradován jako všichni
příjezdem královým, "nastávající
korunovači a nadějí z ní pučel,
že nastanou českému jazyku lepší
časy, pojednou vzrušen. Začal o
něm, o Šedivém, že pozoruje, jak
je po všechnu tu dobu, co tu svou
urozenou milou ztratil, změněn,
že je všechn jiný, že se asi souzří
nejistotou i lichou nadějí a proto,
aby Šedivý nabyt jistoty, aby se
jí vyložil, mu poví on, Kramerius,
co ví. Začal, co mu Vavák po-
věděl, když všechn rozhorlen
přišel k němu od Lidla, jak tam
pochodil a jak se ta Maternová
změnila.
Kramerius se zarazil. Šedivý
ještě jí hájil, omlouval, že za to
ona nemůže, že když je v takové
společnosti, však kdyby mohla
být z ní vytržena! Kramerius o-
kamžik váhal. Pak rozhodně
řekl:
"Ty's láskou slepý. Otevru ti
oči."

A pověděl, co měl od Helda, že
Maternová chodila se zpívákem
Mielcim sama po Barvířském. —
Šedivý div se nerozhněval. Ne-
chtěl věřit a bránil se, že Held a-
ní Terezu nezná. Kramerius mu
však vyložil, že zná dobře Mielci-
ho a že o něm má bezpečnou zprá-
vu.
Šedivý přece zplna neuvěřil.
Nemohl zapomenouti, jaká mu
nef oberstahtmistra psala
psančka, jak se s ní shledal v
Clamovské zahradě. To mu mlu-
vě osvědčila svou lásku. Jak by
mohla pak tak rázem zapomenou-
tí! Kramerius však zpráva ne-
zůstala bez účinku. Zarazen, sklí-
ně odcházel Šedivý z jeho bytu.
Nemohl usnout a pak dne překa-
tí, a zase večer se dočkáti. —
Dychtil po dnešním plesu. Uvidí,
přesvědčí se sám. Mysll na jisto,
že tu Tereza bude. Jak vkročil,
už se po ní ohlížel, už jí hledal.
Než v tom vříení, v těch prouděch
a skupinách těžko se hledalo. Byl
už všecken rozčilen. Nikde neměl
stání. Kolikrát již mysll, že jí
vidí. Také po Mielcim se ohlížel.
A v tom zahlédl Linda v unifor-
mě kupecké společnosti. Stál s
deeron, Maternová však s nimi
nebyla...
Opodál stál Kramerius s profes-
orem Vydrou. Oba čile hovořili,
zvlášť učený jezovita. Usmíval se
a spokojeně hlavou pokyvoval,
když mu majitel české expedice
vypravoval, jak ve středu o slavn-
ném vjezdě sem, tam, kde stáli
vlastenci, po českou panovníka ví-
tali.

"Slyšel jsem, slyšel, na své u-
ši," přisvědčoval profesor. "Na-
ši studenti někteří hodně křičeli,
až pan kollega Meissner se notně
mračil. No, kdyby tak vezli vel-
mistra jejich frajmaurské lože, to
ano, ale tak, českého krále! Jak
by ne, Sasák!"
"Ale složil korunovační kantá-
tu."
"Proč by nesložil? Nahoru se
zalichotit, to není hloupá věc, a
nezi svými fikt, že je korunova-
ce jenom holá ceremonie —"
"To že řekl!"
"A řekl, a co, on, Němec, cizo-
zemce, co mu je do naší vlasti. A
ceremonie? Když národ svého
krále korunuje a král od svého
národa se dáva korunovati, to je
svatě jednat. Mluve s ním,
když je Němec! No, až dilectissi-
mus dominus collega zví, že přijde
král do naší královské české spo-
lečnosti učených a co tam bude!
Divý je se, co? Už je to tak jisté.
Pan prezident (hrabě Prokop La-
žanský, nejvyšší zemský sudí a
prezident král. českých desk zem-
ských) to již vyjednal, a již se
chystá uvítání dvora, a také o-
čem kdo bude řečovat. Náš
abbé (Dobrovský) — je tady? —
Neviděl ho!"

"Viděl jsem ho prve, stál s hra-
bětem Sternberkem, Joachymem,
a s jinými kavalerii —"
"Tam je jeho místo, tam nám
poslouží; a svou účeností. Je ště-
stí, že teď už zůstane v Praze. On
měni urazené, oni do expedice, a
lidi, a já — no, na katedru, kaž-
dý dělá, co může, každý poctivý
našinec má pro nás kousek utr-
hnutí, kde to jde a kde má, a
kousek nebo suhoru zláhat."
"Rádli se, dučissime, smilnit o
panu Dobrovským, že ten v spo-
lečnosti učencůh —"
"A tak, ten bude v naší spo-
lečnosti před králem mluvit o věno-

stí slovanckých národů. Slovan-
ckých, rozumějí? Ale," a temně
jiskrné oči profesorovy zamrka-
ly a hlas tlumeněji zazněl:
"A ještě jim svěřím, vlastene, o-
č se také jedná." Vydra se ke
Krameriovi nachýlil; "oni se tam
také dostanou," a nebdaje úzusu
Krameriova, pokračoval: "Ale
lištně. Pan Dobrovský podá
králi všechny spisy v jazyku če-
ském sepsané a teď při korunova-
ci vydané, a — a — slyšejší, ve-
řejně poprosí J. Milost, aby práva
naší řeči byla uznána, a že je svr-
čovaná potřeba, aby byla stolice
české řeči při našem vysokém u-
čení. Ta až bude! To bude ouči-
nek, dá Pánbůh!"
Nebdaje Krameriova překvape-
ní čile pokračoval:
"Jen se hlásit, máme k tomu
právo. Sice by také předevčírem
nedopustili českou řeč, když pur-
krabí po českou krále uvítal. A
jak to prý pěkně dopadlo! Po-
vidal mně probošt Herites, jak
všechno panstvo poslouchalo. Bo-
dejť ten selský, sprostý jazyk, a
najednou —"
"Však jsme všichni plesali a
plesáme, pane profesore."
V tom se mihl kolem nich Šedí-
vý. Kramerius ho postřehnuv
hleděl za ním. Než přítel literát
jakoby neviděl. Vyhýbal se. Ale
již narazil na známého. Věk ho
zastavil, a věda, proč tak Šedivý
o paletu stál, zeptal se ho nyní,
viděl-li již slečnu Maternovu, mlu-
vil-li a ní.
"Hledám ji."
Šli spolu několik kroků vyhý-
bajíc se tančícím, jichž tu v o-
hromném sále byl veliký počet.
Ale již se tance koněli. Hudba
dohrála, tanečníci odváděli taneč-
nice na místa. Šedivý se náhle za-
stavil.
"Tahle!" zvolal pohnutě, tlu-
meným hlasem a zadržal se před
na levo, kde poblíže u okna use-
dla na pohovku mladá dáma. Na-
pudrováný tanečník v hedvábných
punčochách se před ní uklánil,
pak na kvap odcházel. —
Věk osaměl. Viděl Šedivého, an
rychle pokročil k oně mladé slič-
né dámě, jak se jí poklonil. —
Rovnála si právě nějakou stuhu
na šádrech. S úžasem vznesla k
němu oči, Šedivý všechny pohnut,
div že se mu netřásl hlas, pozdra-
vil mladou Maternovu. Usmála
se, pak se ozvala po německu:
"Už můžete německy, už umím
a dobře. A raději mluvím něme-
cky."
Šedivého to zmátlo. Toho se
nenadál. Mysll, že žertuje. I ze-
ptal se, zase po českou, dostala-li
jeho psaní.
"Ohlížejí se po vás, pane. Do-
stala," dodala kvapně.
"A mohla jste na ně odpově-
dět?" ptal se už po německu.
"Proč bych nemohla?"
"A vy jste mně neodpovědě-
la!" Viděla výčitku i zármutek
v jeho očích, než pokrčila jen ra-
meny a snadno odvítala:
"Časy se změnily, ale, přece,
ano — tuhle byste byl dostal psaní,
od mladého Lidla, znáte ho a-
sí, když jste mi poslal tu českou
knížku — tu — jak pak se jme-
novala, co jste složil."
"Maran a Onyra."
"Ta, ta, to se tolik smál, té fe-

Záruka kvality znamená více než zelená známka.

GOLDEN SHEAF bourbon a čistá žitná whi-
ska je stáčená pod zárukou, avšak pouhý fakt, že
whiska je stáčená pod zárukou, není záruka kva-
lity. Zelená vládní známka na hrdlu láhve bývá
často jen pláštěm milosrdenství — zakrývájícím
mnohé hříchy. Každá kofalka 4 léta stará může
býti stáčená pod zárukou.
Tedy, nejen ku zelené známce, jež jest pouhým
průkazem stáří a síly kofalky, ale měli byste též
přihlídnouti ku záruce dobrého jména výrobce, to
jest: k dobré kvalitě.

Výsledek 45letého pešlivého studia
kofaleňního; rýmyslu je obsažen v

GOLDEN SHEAF

bourbon a čistá žitná whisky.
Tato whisky se vyrábí ve velkém, v do-
bře větraných, veskrze vytopených skladi-
stích pod vládní dohlídkou. Olejovitě sou-
částky se přirozenou cestou odstraňují a vy-
táhnou se čistý lih, jenž učiní GOLDEN
SHEAF chutným a lahodným — whisky, jež
povzbudí oživení, přes to však neúčinkuje na
mozek.

WILLOW SPRINGS DISTILLERY jest
jediná výrobní kofalek hodná zmínky západ-
ně od řeky Mississippi, založená roku 1866.
Po 45 let WILLOW SPRINGS výrobky
byly brány za měřítko nejdokonalější bour-
bon a čistě žitné whisky. Tohoto významu-
mání bylo docíleno užíváním jediné nejlepší
jakostní obilí, čistě pramenité vody, per-
fektním pálením, stáčením do nejlepších su-
dů a nekonanou péčí o každý sud až k úplné-
mu vykvašení.

GOLDEN SHEAF bourbon a čistá žitná
whiska rovná se těm nejlepším kdy vyrobe-
ným, přes to prodává se za lidovou cenu. Jest to možné jen tím, že ty-
to kofalky se vyrábějí v jedné z největších vinopalan, umístěné v na-
šem středu obilního pásma, kde surový materiál, práce a palivo jest
možné nejlaciněji.

Zádejte GOLDEN SHEAF. Jest to čistá whisky.
Willow Springs Distillery, Omaha, U. S. A.

čl, že tomu není rozumět —"
Šedivý toho okamžiku zrudl ja-
koby ho krví polil; mlčky, zkrát-
ka se uklonil a rychle se otočil
však už neutřízel; stávil se v pa-
krácel rychlým krokem odtud. —
Věk, záře světla, blůdná společ-
nost, vše se mu mihalo; neviděl
nie určitě, ničeho nebdal, jen dál,
dál, pryč z toho místa chvátal. —
Že Věkovi řekl, aby chvílenku po-
čkal, zapomněl.
Věk jej viděl, jak kvapně od-
chází, viděl Maternovu, když je-
jí tanečník se k ní vrátil s vějí-
řem, pro který byl, a jakým vru-
cím pohledem ho uvítala a jakým
lahodným úsměvem, a jak se pak
oba smáli, snad odbytému, nešťast-
nému milovníku. Věk tím byl po-
puzen. On sám Šedivému k tomu
dopomohl. Než dobře tak. Nebu-
de se děle mučit, má jistotu, ví,
jak se klamal. Bylo mu ho líto.
Ale v tom už zase mysll na svou
mladou krajanou. Strýe správce
odešel s ní a se svou deerou do ve-
dřejšího sálu. Byla chvíle, co ode-
šla, a Věkovi se zdálo, že už jsou
prý dlouho, dlouho. —
Sám sobě řekl, jaký je, co se to
děje. Jak se věra poplašil, když
jich nezastal doma, jak ho mrze-
lo, že na něj nečekaly. Hledal v
tom Bůh ví co, lekal se, že je Má-
rinka pohnována. Večer pak u
Krameria také nezapomněl. V ta-
kové společnosti, kde se jednalo o
tak vážných, vlasteneckých vě-
ceh! A to ho tam pojala pojed-
nou taková mocná tesknota, že by
byl, kdyby se byl nestydl, odešel.
Vyčítal to sám sobě a v duchu si
řekl, domů se s Iněvkovským
vraceje, že je zle... Nuzejtří ne-

chtěl do paláce. Minil, že promlu-
ví s Márinkou až večer na bále,
co se stalo. Okolo poledne se
ka se uklonil a rychle se otočil
však už neutřízel; stávil se v pa-
krácel rychlým krokem odtud. —
Věk, záře světla, blůdná společ-
nost, vše se mu mihalo; neviděl
nie určitě, ničeho nebdal, jen dál,
dál, pryč z toho místa chvátal. —
Že Věkovi řekl, aby chvílenku po-
čkal, zapomněl.
Věk jej viděl, jak kvapně od-
chází, viděl Maternovu, když je-
jí tanečník se k ní vrátil s vějí-
řem, pro který byl, a jakým vru-
cím pohledem ho uvítala a jakým
lahodným úsměvem, a jak se pak
oba smáli, snad odbytému, nešťast-
nému milovníku. Věk tím byl po-
puzen. On sám Šedivému k tomu
dopomohl. Než dobře tak. Nebu-
de se děle mučit, má jistotu, ví,
jak se klamal. Bylo mu ho líto.
Ale v tom už zase mysll na svou
mladou krajanou. Strýe správce
odešel s ní a se svou deerou do ve-
dřejšího sálu. Byla chvíle, co ode-
šla, a Věkovi se zdálo, že už jsou
prý dlouho, dlouho. —
Sám sobě řekl, jaký je, co se to
děje. Jak se věra poplašil, když
jich nezastal doma, jak ho mrze-
lo, že na něj nečekaly. Hledal v
tom Bůh ví co, lekal se, že je Má-
rinka pohnována. Večer pak u
Krameria také nezapomněl. V ta-
kové společnosti, kde se jednalo o
tak vážných, vlasteneckých vě-
ceh! A to ho tam pojala pojed-
nou taková mocná tesknota, že by
byl, kdyby se byl nestydl, odešel.
Vyčítal to sám sobě a v duchu si
řekl, domů se s Iněvkovským
vraceje, že je zle... Nuzejtří ne-

(Pokračování.)
"Česko-Americký Venkov" je
hospodářsko-odborným listem pro
veškerou třídu obyvatelstva. Před-
platné pouze \$1.00.

Zdarma Zvlášť výhodná nabídka!!

Vám

Zde se vám naskytá zvláštní nabídka, kterou byste ne-
měli přehlédnouti.
Abychom uvedli v širší známost naši zvlášť výbornou
starou Monogram whisky, dáme tento elegantní skleněný
džbán, naplněný jemným vínem, a s odlyka-
mi ke každé objednávce

2 gallony staré Monogram whisky za \$5.00
Pravidelná cena této whisky jest \$3.00 gallon.

Zde jest, co 2 gallony staré Monogram whisky — pravidelná cena \$6.00
dostanete za 1 džbán z mačkaného skla — \$1.50
\$5.00 6 sklenice z mačkaného skla 75
1 quart jemného vína 75

Tato nabídka jest pouze pro krátký čas. Vyplátí se vám, učiniteli objednávku dnes.

Člrem \$8.25 vyplaceně.

HILLER LIQUOR CO.
1309 Farnam ul. Omaha, Neb. Založena 1889

Poznámka: Z Montany, Wyoming, Colorado, Oklahoma, nebo západně neb jižně od těchto
států, musí býti objednány 4 gallony za \$10.00, aby mohly býti zasílány vyplaceně.